

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 STOCKHOLM

Linus Larsson ./ riksåklagaren angående grovt vapenbrott m.m.

(Göta hovrätts dom 2020-07-03 i mål B 89-20)

Högsta domstolen har meddelat prövningstillstånd och förordnat att riksåklagaren ska lämna in svarsskrivelse över Linus Larssons överklagande. Jag vill anföra följande.

Inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom.

Bakgrund

Tingsrättens dom

Tingsrätten dömde Linus Larsson för bl.a. två fall av grovt vapenbrott och två fall av brott mot 9 kap. 2 § första stycket a vapenlagen (1996:67) till fängelse i tre år och tre månader.

I tingsrättens domskäl antecknas följande.

Vid 20-tiden den 29 augusti 2018 var det en polispatrull som utförde ett fordonstopp på en personbil med registreringsnummer JMA 269. Fordonet var en vit skåpbil av modell Opel Vivaro och fordonstoppet skedde på Basvägen i Skövde. Fordonet ägdes av en Kim Karlsson, men det var Linus Larsson som satt bakom ratten och körde. Misstanke uppstod om drograttfylleri, vilket ledde till beslut om kroppsbesiktning. Han fick lämna blod- och urinprov. Polisen gjorde vidare husrannsakan i fordonet och i detta anträffades två hagelpatroner i handskfacket. I bilen låg även två yxor och en kniv. Vid husrannsakan påträffades vidare dels i Linus Larssons verkstad på Vallmovägen 11 i Skövde, ett avsågat hagelgevär laddat med två hagelpatroner kaliber 12 x 70 mm, ett kombinationsgevär laddat med en hagelpatron kaliber 12 x 70 mm, 8 stycken hagelpatroner och 35 stycken kulpatroner, dels i Linus Larssons bostad på Trombonvägen 17 i Skövde, ett kulgevär laddat med tre patroner kaliber 7,62 x 63, ett kulgevär laddat med fem patroner kaliber 6,5 x 55, 32 stycken hagelpatroner och 96 stycken kulpatroner. Vid ett inbrott hos Linus Larssons far stals det enligt enligt

en stöldanmälan den 25 april 2018 bl.a. sju jaktvapen och licenser varav nu fyra vapen påträffats i Linus Larssons dels verkstad (två laddade vapen), dels bostad (två laddade vapen). Vid husrannsakan i verkstaden påträffades även bl.a. vapenlicenser, amfetamin och pass. Vid husrannsakan i bostaden påträffades bl.a. även en avsågad pipa samt tre sprängkapslar (spränggubbar).

Tingsrätten fann utrett att Linus Larsson olovligen med uppsåt innehåft de båda laddade vapnen och den ammunition som påträffats i hans verkstad. Enligt tingsrätten var det förhållandet att det var fråga om två skarpladdade och därmed skjutklara vapen tillräckligt för att kvalificera brottet som grovt vapenbrott. Därutöver var ett av vapnen ett avsågat hagelgevär. Sådana vapen konstaterades sakna legal användning, de har manipulerats för att bli lättare att dölja och bära med sig utan att upptäckas.

Tingsrätten fann vidare utrett att Linus Larsson olovligen med uppsåt även innehåft de båda laddade vapen som påträffats i hans bostad. Brottet bedömdes som grovt med hänsyn till att det varit fråga om två skarpladdade och därmed skjutklara kulgevär.

När det gäller den ammunition som fanns dels i verkstaden, dels i bostaden dömde tingsrätten särskilt för brott mot vapenlagen i två fall. Tingsrätten noterade i detta sammanhang att det rörde sig om olika "gömoställen" inom en lokal och en bostad.

När det gäller påföljden uttalade tingsrätten att minimistraffet för grovt vapenbrott är två års fängelse och att det är ett brott av sådan art som starkt talar för fängelse. Annan påföljd än fängelse ansågs därför inte kunna komma i fråga. Längden på fängelsestraffet för den samlade brottsligheten bestämdes till tre år och tre månader.

Hovrättens dom

Efter att såväl Linus Larsson som åklagaren överklagat ändrade hovrätten tingsrättens dom, i nu aktuellt avseende, på så sätt att Linus Larsson dömdes för två fall av grovt vapenbrott i stället för två fall av grovt vapenbrott och två fall av brott mot vapenlagen.

Hovrätten värderade bevisningen på samma sätt som tingsrätten. När det gäller frågan om hur innehaven av vapnen och ammunitionen skulle bedömas gjorde hovrätten följande överväganden.

Vid bestämmande av vad som i straffrättslig mening utgör ett brott brukar beaktas bl.a. tillfällets enhet (dvs. sammanhanget i tid och rum) och antalet distinkta brottsobjekt. För vapenbrottens del finns inte några närmare uttalanden i förarbeten, praxis eller doktrin i fråga om vad som utgör ett brott vid innehav. Hovrätten för Nedre Norrland har i en dom den 10 juli 2019, mål nr B 712-19, bedömt att ett samtida innehav av olika vapen på olika platser utgör ett vapenbrott. Linus Larsson innehade vid samma tidpunkt vapen på två olika platser. Det saknas

närmare utredning kring bakgrunden till vapeninnehaven, exempelvis vid vilken tidpunkt eller anledningen till att vapnen placerades på respektive plats. Med hänsyn till att vapnen innehades på olika platser finner hovrätten att innehaven ska bedömas som två brott. Vad gäller innehavet av ammunition i verkstaden respektive bostaden ska innehavet konsumeras av vapenbrotten då det är fråga om ammunition till vapen som innehades på samma plats som vapnen.

På de skäl som tingsrätten angett ska innehavet av vapen i verkstaden bedömas som grovt brott. Även innehavet av vapen i bostaden ska vid en samlad bedömning av omständigheterna bedömas som grovt brott. Hovrätten har då beaktat att det rörde sig om två skarpladdade vapen som förvarades lättillgängliga i bostaden och att det av återopade chattkonversationer framgår att Linus Larsson inte var främmande varken för manipulering eller för försäljning av vapen, vilket innebär att det fanns fara att vapnen skulle komma till brottslig användning.

När det gäller påföljden uttalade hovrätten att straffvärdet för det grova vapenbrottet som bl.a. omfattat innehavet av det avsågade hagelgeväret i viss mån översteg minimistraflet om två år. Straffvärdet för det andra grova vapenbrottet ansågs ha ett straffvärde kring minimistraflet. Mot den bakgrunden bedömde hovrätten, i likhet med tingsrätten, att den samlade brottslighetens straffvärde motsvarade fängelse i tre år och tre månader.

Överklagandet

Linus Larsson har i första hand yrkat att Högsta domstolen ska fälla honom för ett fall av vapenbrott och i andra hand ett fall av grovt vapenbrott. Under alla förhållanden yrkas att fängelsestraffets längd sätts ned.

I Linus Larssons överklagande konstateras att han dömts för två grova vapenbrott. Eftersom vapnen påträffats vid samma tidpunkt anser Linus Larsson att det bör vara fråga om ett brott. Därvid hänvisas till att Hovrätten för Nedre Norrland i en dom den 10 juli 2019 ansett att innehav av vapen vid samma tidpunkt men på olika platser är att betrakta som ett brott.

Enligt Linus Larsson är det vidare av intresse att Högsta domstolen prövar om innehav av legala jaktvapen är så allvarligt att gärningen bör bedömas som grovt vapenbrott.

Slutligen anser Linus Larsson att det är av intresse att Högsta domstolen prövar straffmättningsvärdet. Utifrån hovrättens resonemang, att det är fråga om två grova vapenbrott, skulle en misstänkt "tjäna" på att ha fyra vapen på samma ställe och då ådömas ett betydligt lägre fängelsestraff.

Grunder

Hovrätten för Nedre Norrlands dom den 10 juli 2019 i mål B 712-19

I Linus Larsson överklagande hänvisas till den dom från Hovrätten för Nedre Norrland som hovrätten i det nu aktuella målet nämner i sina domskäl. Det finns därför skäl att redovisa vad hovrätten i det målet uttalade om brottsenhet.

För vapenbrottens del finns det inte några närmare uttalanden i förarbeten, den juridiska litteraturen eller rättspraxis i frågan om vad som är ett brott vid innehav. Innehav är också kriminaliserat för olika narkotiska preparat. Det finns därför skäl att jämföra med vad som gäller för innehav i dessa sammanhang. Avgörande för bedömningen av vad som är en brottsenhet vid innehav av narkotika är enligt den juridiska litteraturen de tidsmässiga förhållandena. Platsen för innehav av olika preparat är då av underordnad betydelse (se Magnus Ulväng, Brottslighetskonkurrens, s. 232). Detta innebär att det utgör ett och samma narkotikabrott att samtidigt inneha olika mängder och slags narkotika på olika platser.

Enligt hovrättens uppfattning finns det inte några egentliga skäl att i detta avseende bedöma vapenbrotten annorlunda än narkotikabrotten. För båda brottstyperna handlar det om innehav av olika slags substanser respektive vapen på olika platser. Det innebär att ett samtida innehav av olika vapen på olika platser utgör ett vapenbrott. -.-.-

En av de tilltalade hade innehaft fyra vapen. Ett av vapnen anträffades i den tilltalades bil, medan övriga vapen fanns i hans bostad. Hovrätten bedömde att samtliga innehav skulle bedömas som ett vapenbrott.

Praxis

Högsta domstolen har under senare år i några fall prövat om det i olika situationer varit fråga om ett eller flera brott. Här kan nämnas NJA 2003 s. 499 (skattebrott), NJA 2006 s. 524 "Tillgreppen i köpcentret" och NJA 2016 s. 1143 "Bagagestölderna" (stöldbrott), NJA 2007 s. 973 "Socialbidragen" och NJA 2012 s. 886 (bedrägeribrott) samt NJA 2018 s. 378 "De upprepade förfalskningarna (förfalskningsbrott).

Det har i samtliga fall varit fråga om tilltalade som vid upprepade tillfällen överträtt samma straffbud. Omständigheterna liknar således inte de som är för handen i det nu aktuella målet. Det kan ändå finnas skäl att nämna att Högsta domstolen i NJA 2018 s. 378 konstaterade att det knappast går att ange några generella kriterier för att avgöra om det är fråga om ett eller flera brott. Bedömningen beror på flera olika faktorer, såsom tids- och rumskriterier, antalet brottsobjekt och antalet angreppsobjekt, och betydelsen av dessa kan skifta från brottstyp till brottstyp. Ytterst bestäms vad som är möjligt att samla under en brottsenhet av den handlingsbeskrivning som straffbestämmelsen anger (se p. 11).

I NJA 2007 s. 557 hade en person enligt ett tidigare åtal för narkotikabrott olovligen mottagit, förpackat och förvarat en viss mängd amfetamin i en lägenhet. Därefter väcktes ett nytt åtal mot samma person för grovt narkotikabrott. Åklagaren påstod därvid att den tilltalade i lägenheten hade mottagit och förvarat dels ecstasypiller, dels en mängd amfetamin (en del av amfetaminet omfattades av det första åtalet). Enligt det nya åtalet hade den tilltalade dessutom förpackat och transporterat den narkotika som inte omfattades av det första åtalet till ett gömställe. All narkotika hade mottagits vid samma tillfälle. Högsta domstolen uttalade följande.

Att J.K. efter mottagandet och förvaringen av narkotikan i lägenheten dessutom efter förpackning skulle ha transporterat en del av narkotikan från lägenheten till ett gömställe innebär inte att han därigenom skulle ha tagit en sådan befattning med narkotikan att den i förhållande till hans direkt föregående befattning utgjort en annan gärning. Att åtalen omfattar olika slag eller mängd av narkotika kan mot bakgrund av att all narkotika mottagits av J.K. vid ett och samma tillfälle inte heller leda till att det är fråga om olika gärningar. Detsamma gäller de andra skillnader som finns mellan de båda åtalen. Det nya åtalet har därför inte kunnat tas upp till prövning.

Den juridiska litteraturen

I den nyss avhandlade domen från Hovrätten för Nedre Norrland hänvisas till uttalanden av Magnus Ulväng angående brottsenhet vid narkotikabrott i form av innehav. Magnus Ulväng uttalar följande (se Brottslighetskonkurrens, Om relationer mellan regler och fall, 2013, s. 232).

Avgörande för hur man bestämmer brottsenhet vid *narkotikabrott* (NSL §§ 1–3) är sättet på vilket brottet förövas. Vad beträffar innehav, torde det främst vara de **tidsliga och rumsliga kriterierna**. Den mängd som gärningsmannen innehaft (p. 6) vid ett och samma tillfälle, konstituerar på detta vis en brottsenhet och ett brott. Antalet brottsobjekt torde inte vara av intresse. Att samtidigt inneha olika kvantiteter av olika narkotiska preparat torde på detta vis kunna utgöra ett och samma narkotikabrott, vilket på grund av mängden eller det förhållandet att brottsligheten bedrivits i större omfattning, yrkesmässigt etc. kan rubriceras som grovt. Tidsaspekten torde vara viktigare än det rumsliga kriteriet. En person kan således samtidigt – men på delvis olika platser – inneha en viss sammanlagd mängd narkotika. Däremot torde normalt inte narkotika som vid olika tillfällen innehas på samma ställe (eller vid olika tillfällen) kunna konstituera samma innehav.

Petter Asp, Magnus Ulväng och Nils Jareborg konstaterar att likartad konkurrens innebär att samma straffbud teoretiskt sett kan tillämpas mer än en gång på en persons gärningar under en viss tidsperiod. När någon stjälar tre olika saker finns det teoretiskt sett möjlighet att tillämpa stöldbestämmelsen tre gånger, dvs. att anse att tre olika stöldbrott är förövade. Man kan emellertid likväl betrakta dem som en och samma stöld. Man måste således ta ställning till om tillämpning av straffbestämmelsen en gång principiellt räcker för att tillräckligt beakta vad den tilltalade har gjort. Detta anges ske genom att man hittar krite-

rier för att skapa en brottsenhet. Lagstiftaren konstateras sällan ta ställning till hur brottsenheter lämpligen bör avgränsas, varför det ofta förblir en öppen fråga när ett brott ska anses vara avslutat och när ett annat brott av samma slag fullbordas. De handlingsverb och övriga rekvisit som används i lagtexten kan ge viss ledning, men i komplicerade fall räcker det inte för att hitta en gräns mellan ett och flera brott. Därvid jämförs med rekvisit som t.ex. "innehar". Författarna uttalar vidare att vissa tumregler och principer har utvecklats i praxis för att avgöra hur en brottsenhet bör avgränsas, vilka bidrar till att skapa en viss ordning eller åtminstone ett mönster för att lösa konkurrensproblemen. Det är dock av stor vikt att uppmärksamma att det är omöjligt att uppställa generella regler. Bedömningen av vad som utgör en brottsenhet görs på olika sätt vid olika brottstyper. I viss utsträckning kan man låta sig ledas av uppfattningar om vad som är straffbudets skyddsintresse. Vid t.ex. brotten mot person är syftet i allmänhet att skydda enskilda personers kroppsliga integritet. Det finns då inte anledning att inte anse att en vid ett tillfälle utförd kränkning mot flera personer som flera brott. Å andra sidan framstår det som naturligt att bedöma en serie av likartade handlingar, som företas i nära anslutning till varandra mot samma person, som ett brott. Även vid förmögenhetsbrotten resoneras på liknande sätt, dvs. att antalet målsägande i första hand styr bedömningen av vad som utgör en "naturlig" brottsenhet. Flera brott anses föreligga om det finns mer än en målsägande; om flera gärningar företas mot samma målsägande i ett sammanhang anses i stället ett brott föreligga. Som ett tilläggs-kriterium måste dock frågan om vad som utgör ett (och samma) sammanhang bestämmas utifrån tidsliga och rumsliga kriterier. När det gäller tillgreppsbrott och skadegörelse finns skäl att bortse från både antalet målsägande och antalet ting som angreppet avser. I stället utgår man som huvudregel från tillfallets enhet (och använder således tidsliga och rumsliga kriterier (se Asp/ Ulväng/ Jareborg, Kriminalrättens grunder, 2 uppl., 2013, s. 468 ff., jfr även Ågren/ Leijonhufvud/ Wennberg, Straffansvar, 10 uppl., 2018, s. 178 f.).

Asp/ Ulväng/ Jareborg uttalar vidare följande (se a.a., s. 476).

3. Vid brott som består i att **upprätthålla ett tillstånd** (t.ex. vid otillåtet innehav av narkotika, vapen, sprängämne, gifter osv.) eller underlåtenhet att upprätthålla ett tillstånd (t.ex. underlåtenhet att vidmakthålla trafikförsäkring) gör sig kollektivdeliktstanken gällande i viss mån. Sålunda är t.ex. ett brott förövat vid oavbrutet innehav av narkotika, även om vad som innehas byts ut eller varierar. Det vore emellertid oriktigt att beteckna sådana straffbelagda innehav som kollektivdelikt. Det är knappast så att åtal för nyupptäckt innehav alltid utesluts därför att det redan finns en fällande dom avseende den relevanta tidsperioden.

I en fotnot till det citerade stycket noteras att en förutsättning för att rättskraften ska hindra ett nytt åtal torde vara att narkotikan härrör från samma parti och har mottagits vid ett och samma tillfälle (se NJA 2007 s. 557).

Min bedömning

Linus Larsson har samma dag innehaft vapen på två olika platser. I sin verkstad på Vallmovägen 11 innehade han ett avsågat hagelgevär laddat med två hagelpatroner och ett kombinationsgevär laddat med en hagelpatron. Linus Larsson innehade vidare, i sin bostad på Trombonvägen 17, ett kulgevär laddat med tre patroner och ett kulgevär laddat med fem patroner. Noteras kan att enligt Google Maps är avståndet mellan de båda adresserna 2,8 km.

I domen från Hovrätten för Nedre Norrland jämförs innehav av vapen med innehav av narkotika. Hovrätten anser att det inte finns några egentliga skäl att i nu aktuellt avseende bedöma vapenbrotten annorlunda än narkotikabrotten. Därvid hänvisas till uttalanden i Magnus Ulvängs bok om brottslighetskonkurrens. Enligt hovrätten innebär detta att ett samtida innehav av olika vapen på olika platser utgör ett vapenbrott.

Enligt min mening drar Hovrätten för Nedre Norrland för långtgående slutsatser av Ulvängs uttalanden. Vad Ulväng uttalar beträffande innehav av narkotika är att det främst torde vara de tidsliga och rumsliga kriterierna som ska beaktas, varvid tidsaspekten torde vara viktigare än det rumsliga kriteriet. En person kan således samtidigt – men på delvis olika platser – inneha en viss sammanlagd mängd narkotika. Däremot torde normalt inte narkotika som vid olika tillfällen innehas på samma ställe (eller vid olika tillfällen) kunna konstituera samma innehav. Här kan konstateras att de två sista meningarna inte är helt lätta att ta till sig. Vad menas med delvis olika platser och vad innebär parenteserna? I detta sammanhang kan också nämnas Högsta domstolens processrättsliga bedömning i NJA 2007 s. 557 att när ett parti avseende ett eller flera narkotiska preparat mottagits och innehafts utgör även viss efterföljande hantering, t.ex. ett nytt innehav på en annan plats av en delmängd av partiet, en och samma gärning. En förutsättning för att så ska vara fallet är således att narkotikan från början hör till samma parti.

Som framgått i det föregående görs bedömningen av vad som utgör en brottsenhet på olika sätt vid olika brottstyper, bl.a. beroende på hur rekvisiten är utformade. Bedömningen beror på olika faktorer som t.ex. tids- och rumskriterier och antalet brottsobjekt. Av betydelse är också föreställningen om straffbestämmelsens skyddsobjekt eller skyddsintresse. Som framgått är det skyddsintresset som är av avgörande betydelse t.ex. när det gäller bedömningen av brottsenhet vid brotten mot person. Det går därför enligt min mening inte att dra likhetstecken mellan narkotikabrott och vapenbrott enbart utifrån att det i båda straffbestämmelserna är fråga om innehav.

I samband med att straffskalorna för de allvarligaste narkotikabrotten delades upp och de nya brotten synnerligen grovt narkotikabrott och synnerligen grov narkotikasmuggling infördes uttalades i propositionen att den straffrättsliga regleringen har en central roll i narkotikabekämpningen och ska tydligt för-

medla att samhället tar avstånd från illegal narkotikahandling. Vidare uttalades att den olagliga narkotikahandeln äventyrar såväl människors hälsa och livskvalitet som staters lagliga ekonomi, stabilitet och säkerhet. Den alstrar även annan, ofta grov, brottslighet och utgör en bas för organiserad brottslighet (se prop. 2015/16:111 s. 1 och 18).

I Fredrik Landgrens och Kazimir Åbergs kommentar till vapenlagen konstateras att skjutvapen har varit underkastade kontroll från det allmännas sida sedan slutet av första världskriget. Huvudsyftet med kontrollen är att motverka missbruk av skjutvapen och i möjligaste mån förhindra olyckshändelser i samband med hanteringen av vapen. Av särskild betydelse är självfallet strävan att förhindra att vapen används i brottslig verksamhet. Vapenlagstiftningen har med samhällsutvecklingen skärpts under årens gång i syfte att hindra spridningen av illegala vapen och att motverka att skjutvapen kommer till användning vid våldsbrott (se Landgren/Åberg, Vapenlagen, En kommentar, JUNO, version 1 B, 2018-03-31).

Straffbestämmelserna i vapenlagen har skärpts i flera omgångar, senast i maj 2017, januari 2018 och december 2020. I propositionen till 2018 års lagändringar uttalades att antalet fall av dödligt våld där skjutvapen använts hade ökat de senaste åren och då särskilt inom ramen för kriminella konflikter. Vapenbrott konstaterades inte vara konstruerat på ett sådant sätt att det förutsätts att någon skadas, men syftet med kriminaliseringen är likväl att förebygga den skada skjutvapen kan orsaka. Vidare utgör tillgång till skjutvapen många gånger en förutsättning för att grova våldsbrott ska komma till stånd, och en uppkommen våldssituation riskerar att få betydligt svårare följder om skjutvapen förekommer. Många skjutningar uppstår också mer eller mindre spontant och med en kort reaktionstid mellan upplevd kränkning och genomförd skjutning (se prop. 2017/18:26 s. 11 f.). I propositionen till de senaste lagändringarna, som trädde i kraft den 1 december 2020, uttalades att förekomsten och användningen av illegala vapen fortsatt är ett allvarligt samhällsproblem. Brå:s statistik angavs visa att antalet fall av dödligt våld där skjutvapen använts har ökat kontinuerligt sedan 2011 och att skjutvapen är den i särklass vanligaste våldsmetoden när det gäller dödligt våld vid konflikter i den kriminella miljön (se prop. 2019/20:200 s. 23).

Enligt min mening bör utgångspunkten för bedömningen av om det vid samtidigt innehav på olika platser är fråga om ett eller flera vapenbrott tas i det objekt som är föremål för innehav och straffbestämmelsens därmed sammanhängande skyddsintresse. Som nyss nämnts är syftet med kriminaliseringen att förebygga den skada skjutvapen kan orsaka. Tillgång till skjutvapen är många gånger en förutsättning för grova våldsbrott och uppkomna våldssituationer kan få betydligt svårare följder om skjutvapen förekommer. Många skjutningar uppstår spontant med en kort reaktionstid mellan upplevd kränkning och avfyrande av vapnet. Skjutvapen är således farliga på ett omedelbart sätt och inne-

hav av sådana vapen medför därför lika omedelbara skaderisker. Detta gäller i synnerhet när det är fråga om laddade och skjutklara vapen. Innehav av skjutvapen på två olika platser innebär således att de nu beskrivna skaderiskerna finns på båda dessa ställen. Det är lätt att tänka sig att det i kriminella kretsar kan anses praktiskt att ha tillgång till illegala skjutvapen på olika platser. I nu nämnt avseende skiljer sig innehav av skjutvapen från innehav av narkotika på ett markant sätt, såtillvida att det rumsliga kriteriet får en helt annan tyngd. Mot bakgrund av det sagda anser jag att innehav av skjutvapen på olika platser i normalfallet bör anses som flera brott. Vid denna bedömning saknar det enligt min mening betydelse om samtliga vapen ursprungligen mottagits samtidigt och en tid förvarats på samma ställe.

Linus Larsson har samtidigt innehaft vapen dels i sin verkstad, dels i sin bostad. Verkstaden och bostaden har inte legat på samma fastighet eller i övrigt i anslutning till varandra. Med hänsyn härtill anser jag, i likhet med tingsrätten och hovrätten, att Linus Larsson ska dömas för två vapenbrott.

Jag delar också hovrättens uppfattning att båda vapenbrotten är att anse som grova.

Innehavet av de två vapnen i verkstaden är att anse som grovt brott eftersom det är fråga om två vapen, båda vapnen var skarpladdade och det ena vapnet, det avsågade hagelgeväret, är av särskilt farlig beskaffenhet. Även innehavet av vapnen i bostaden är att anse som grovt brott då det rör sig om två skarpladdade kulgeväp som förvarats lättillgängliga i hallen (se bilder i förundersökningsprotokollet, s. 29–32). Jag delar vidare hovrättens uppfattning att gärningen har varit av särskilt farlig art eftersom det av i målet åberopade chattkonversationer framgår att Linus Larsson inte varit främmande varken för manipulering eller för försäljning av vapen, vilket innebär att det funnit fara för att vapnen skulle komma till brottslig användning (se förundersökningsprotokollet, s. 103–115). Slutligen bör beaktas att Linus Larsson brukar narkotika, den aktuella dagen fanns narkotika kvar i hans blod och vid husrannsakan i verkstaden påträffades drygt 6 gram amfetamin.

Hovrätten har bedömt att straffvärdet för det grova vapenbrottet som bl.a. avsåg innehavet av det avsågade hagelgeväret i viss mån översteg minimistrafvet om två år. Straffvärdet för det andra grova vapenbrottet ansågs ha ett straffvärde kring minimistrafvet. Den samlade brottslighetens straffvärde bedömdes motsvara fängelse i tre år och tre månader. Enligt min mening är det samlade straffvärdet inte lägre än vad hovrätten kommit fram till. Om innehavet av de fyra vapnen skulle anses utgöra ett enda grovt vapenbrott anser jag att straffvärdet ändå ligger på den nivå som hovrätten kommit fram till. Som en försvärande omständighet måste då rimligen beaktas att vapen innehafts på två olika ställen.

Enligt min mening bör hovrättens dom fastställas.

Processuella frågor

Bevisuppgift

Linus Larsson har godtagit hovrättens bedömning av skuldfrågan. Överklagandet avser frågorna om brottsenhet, rubricering och straffmätning. Vid detta förhållande åberopar jag ingen bevisning. Jag vill dock återkomma med ett slutgiltigt ställningstagande efter att ha tagit del av Linus Larssons bevisuppgift.

Frågan om huvudförhandling

Som framgått åberopar jag ingen bevisning. Linus Larsson har godtagit hovrättens bedömning av skuldfrågan. Den principiellt intressanta frågan i målet, om Linus Larsson ska anses ha begått ett eller två brott, är av utpräglad rättslig karaktär. I påföljdsdelen är frågan endast hur långt fängelsestraff Linus Larsson ska dömas till.

Mot bakgrund av det sagda anser jag att målet bör kunna avgöras utan huvudförhandling.

Katarina Johansson Welin

Lars Persson

Kopia till:

Utvecklingscentrum
Åklagarkammaren i Skövde (AM-84904-18)